

KLIIC (3) *vb impf*

praes 1 sg kliję (1). \diamond *3 sg* kłii (1). \diamond *3 pl* kliją (1).

Sł stp, Cn: kleić, Linde bez cytatu; poza tym XVII w.: kleić.

1. Powlekać lepką substancją (2) :

a. W celu zlepiania, spojenia; bituminare *Mącz, Cn; conglutinare, glutinare Cn (1)* : Bitumino, Kliję/ albo łpoyam węspółek tákowy kretą. *Mącz 25c.*

b. W celu zabezpieczenia przed wilgocią [co] (1) : Kliy iego dobri ieft ku klijeniu, bo fie wody nie boij / á dla te⁸⁰ Tatarowie kliją łobie fiodła y ftrzały bo choć fie zmacza y w wodzie moknie/ tedy gim nicz nie wadzi. *FalZioł IV 35b.*

2. Posiadać właściwości zlepiania, wiązać (1) : Czemu chleb z miodem pieczony kruchcieyfzy bywa ku łamaniu niż z proftą wodą miefzany [...] (–) Bowiem woda z mąką zmiefzana bierzę [!] w fie wilgoć mąki á tak więcey klij. *GlabGad G7v.*

Formacje współrdzenne: kłiic się, pokleić, przykłiic, rozkleić, skłiic, skłiic się, ukłiic się, wykleić się; odklejać, okłiic, przyklejać.

Cf KLEJONY, **KLIJENIE**

ZCh